

fig her i Landet i 5 Aar, en Regel, som ikke er bleven ufravigelig overholdt, thi det er ift gentagne Gange, at man har i særlige Undtagelsestilfælde tilstaaet Indfødsret for de 5 Aars Udløb. Men her var nu Spørgsmaalet, om man ikke ogsaa maatte gaa til den anden Side og maatte sige, det var forstandigere at udstrække de 5 Aar til et længere Tidrum, ikke i den Forstand, at det skulde være umuligt at opnaa Indfødsret før Udløbet af et saadant længere Tidrum, men at det skulde som en Regel, hvorfra der kunde gøres Undtagelser, gælde, at man forlangte et længere Tidrums Ophold. Det, der i saa Henseende særlig maatte faa Indflydelse paa Udvalgets Overvejelser, er den Omstændighed, at der for saa Aar siden er sluttet en Traktat med Sverige, hvorefter Svenskere, som opholde sig her i Danmark, og komme til at trænge til offentlig Understøttelse, kunne hjemsendes, naar de ikke have opholdt sig her i Danmark i 12 Aar, men derimod ikke kunne hjemsendes, naar de have opholdt sig her længere end 12 Aar, og ligesaa kunne de danske, som have opholdt sig i Sverige i 12 Aar, ikke hjemsendes, medens de derimod kunne hjemsendes inden den Tid. Der er ved denne Traktat tilstaaet Svenskere, som have opholdt sig her i 12 Aar, Forsørgelsesret i Danmark, om end ikke i den enkelte Kommune, saa dog i Storkommunen, og der er ligeledes ved denne Overenskomst tilstaaet danske, som have opholdt sig i Sverige, den nævnte Forsørgelsesret der. Der synes derfor der at være en naturlig Grænse at holde sig til. Thi i Virkeligheden vilde denne Traktat jo blive temmelig betydningsløs i det Øjeblik, man tænkte sig, at samtlige Svenskere, som havde opholdt sig her i Landet i 5 Aar, fik Indfødsret, dermed faldt jo Traktatens Betydning for Danmarks Bedkommende ganske bort. Jeg tør maasse nok sige, at jeg tror, at Udvalget vilde have stillet sig anderledes, hvis der for Udvalgets Bedkommende havde været en Forvisning om Gensidighed fra Sveriges Side. Men saa længe der fra Sveriges Side ikke er vedtaget indført en saadan Ordning med Hensyn til Meddelelse af Indfødsret, synes det at være rimeligt, at man tager Hensyn til den afsluttede Traktat og lader den være Grundlaget for Ordningen ogsaa her i Danmark. Det er altsaa paa disse 2 Punkter, at Udvalget har anset det for sin Pligt, at henstille til Landstingets Overvejelse og Afgørelse, om der ikke maatte være Anledning til at træffe en Forandring i den tidligere Praksis, om det ikke maatte siges at være Tilfældet, at den tidligere

Praksis, hvorefter man har meddelt Indfødsret, har været lovlig mild! Det er gentagne Gange i Udvalgsbetænkninger om denne Sag fremhævet, at man ved Meddelelse af Indfødsret burde tage noget mere Hensyn til, at der ikke blev lagt en uforholdsmæssig Byrde paa det danske Samfund med Hensyn til Forsørgelse. Dette er udtalt — Ordene, hvori det er udtalt, findes i Betænkningen — i tidligere Betænkninger, og det i Aar nedsatte Udvalg har ment nu at burde følge denne Henstilling overfor det forelagte Lovforslag. Det vilde imidlertid være en stor Misforstaaelse, om man vilde mene, at Udvalget da havde til Hensigt for Fremtiden at følge en strengere Praksis. Jeg tror at turde sige, at Udvalget bestaar af Mænd, som alle gerne vilde sig i høj Grad humane og liberale i Afgørelsen af disse Spørgsmaal. Men Forholdet er vistnok dette, at der ikke i Europa har været noget Land, hvor det har været saa let at faa Indfødsret som her i Danmark, og at man i saa Henseende er gaaet videre, end det egentlig kan siges at være ønskeligt over for det danske Samfunds egen Interesse. Det er dette, som Udvalget har ment at maatte gøre opmærksom paa, og det er i den Anledning, at det har ment at burde henstille til Landstinget, om der ikke var Anledning til fremtidig at følge en noget strengere Praksis. Det er mig kært at kunne sige, at under disse Forhandlinger, som Udvalget har ført, og som jo have nødvendiggjort Forhandlinger med Hs. Excellencen indenrigsministeren, have vi fra den ærede Ministers Side mødt den sædvanlige elstværdiske Imødekommenhed og Dygtighed, og det er ogsaa mit Haab, at den højtærede Minister vil kunne tiltræde de Vædringsforslag, som Udvalget har stillet.

De gaa ud paa, at 19 af de paa Lovforslaget optagne Ansøgere ikke skulle, i alt Fald for Øjeblikket, have Indfødsret. For de femtens Bedkommende er Grunden den, at de ikke have opholdt sig her i Landet endnu saa længe, at Udvalget har ment, det var rigtig allerede nu at træffe Afgørelse om, hvorvidt de skulle have Indfødsret eller ej; men jeg vil yderligere bemærke, at for disse femtens Bedkommende er det altsaa egenligt at betragte som en Udsættelse af Spørgsmaalets Afgørelse. De kunne komme igen, og der er intet til Hinder for, at de, naar de komme igen paa et senere Tidspunkt, hvor de have opholdt sig længere her i Landet, og deres Forhold saa vise sig at være af den Bessaffenhed, at man mener at burde meddele dem Indfødsret, saa at kunne faa den. Der er altsaa kun 4 tilbage, med Hensyn til